

Bureau Boelens
13 februari 2010

Niemand wil mij als 56-jarige nog hebben

Ik ben een man van 56 jaar. Na een afwisselende carrière van dertig jaar en met energie voor nog minstens tien jaar, kom ik tot de ontluisterende conclusie dat niemand op mij zit te wachten. Althans niet als ik betaald wil werken. Na twee jaar, minstens honderd serieuze sollicitaties en tientallen gesprekken weet ik niet wat er aan (mij) schort. Ik wil nuttig bezig zijn en samen met anderen aan een duurzame samenleving werken. Ik stel geen hoge salariseisen en ik ben flexibel.

Meestal krijg ik te horen dat anderen beter aan het profiel voldoen, en soms dat ik te 'zwaar' ben. Meestal echter word ik er niet veel wijzer van. Ik vraag me af of ik mezelf wel goed verkoop. Ik denk dat met mij veel ouderen verbaasd zijn over de discussies over de pensioenleeftijd. Hoezo doorwerken als niemand je wil hebben?

U heeft natuurlijk helemaal gelijk. Voor de vijftigplussers die buiten het betaalde werk staan, moet het waanzinnig in de oren klinken dat het opschuiven van de AOW-leeftijd noodzakelijk is. De kans om nog aan het werk te komen op deze leeftijd is gering, volgens de statistieken.

Vanwege de vergrijzing en de ontgroening, zou eigenlijk in 2010 het Walhalla voor de oudere werknemer beginnen. Minder dan tien jaar geleden werd voorspeld dat eigenlijk iedereen op de arbeidsmarkt het voor het uitkiezen zou hebben. Er is dus hoop, zou je denken. Als de economische crisis voorbij is, staan ze weer om u te springen.

Toch ga ik u niet adviseren om dit maar af te wachten. U kunt weldegelijk iets doen om uw kansen te vergroten. Uit het cv dat u mee stuurde blijkt dat u deskundig en ervaren bent. En u heeft gelijk dat er op het punt van 'hoe verkoop ik mezelf' nog wat te winnen valt.

Naast iemand van 56 wordt u ook gezien als representant van een generatie. Het is belangrijk u dat te realiseren. U hoort tot de zogeheten 'protestgeneratie'. Deze heeft de maatschappelijke omwentelingen in de jaren zestig en zeventig volop meegemaakt en ervan geprofiteerd. In het algemeen hebben zij goed geboerd en zijn zij gezichtsbepalend geworden in de cultuur (maatschappelijk en in de bedrijven). Bijvoorbeeld in de wijze van besluitvorming.

Momenteel is aan de orde dat zij plaats maken voor andere generaties. Dat betekent dat de cultuur in veel bedrijven ingrijpend aan het veranderen is. Aart Bontekoning, deskundig op dit terrein, vat dat samen als: het polderen is echt voorbij.

In de presentatie van uzelf moet u hiermee rekening houden. In principe bent u niet degene die ze zoeken. Vanwege uw leeftijd en het aureool van té gedreven en te dominant. U dient extra duidelijk te maken dat u die nieuwe cultuur snapt en daarin kunt functioneren. In uw sector van duurzaamheid betekent dat bijvoorbeeld dat u zich niet moet aandienen als 'ideologisch idealist' (uit de protestgeneratie), want momenteel willen ze hoogstens 'pragmatische idealisten'.

En daar zit een wereld van verschil tussen. Verdiep u daarin. Zoek bijvoorbeeld een maatje (*buddy*) uit uw sector die tenminste een generatie jonger is dan u en voer een diepgaand gesprek over wat er is veranderd. Laat hem ook uw cv bekritisieren. Een paar tips vast: niet te veel vrijwilligerswerk melden. En men zal eerder willen weten wat u kúnt dan een opsomming krijgen van wat u allemaal heeft gedaan.

© Trouw 2010, [op dit artikel rust copyright](#).